

— Сега, вуйчо, кажи ми, добре ли направи? — се намъсва мама. — Щѣше да дадешъ на детето едно рѣзенче и другото самъ щѣше да си изядешъ, а пъкъ сега нито за него, нито за тебе.

— Не обичамъ да ме гледатъ въ рждетѣ. — Отъ тона му се вижда, че е съвсемъ омекналъ и дори малко разкаянъ, но гордостъта налага дветѣ бръчки между веждитѣ да си останатъ.

Но разкайванията не можеха да го направятъ нито мждъръ, нито съдържанъ. Той си избухваше по нѣколко пѣти на день.

Когато бутне портата и влѣзе навжсенъ и уморенъ, ние знаехме, че нѣщо необмислено непремѣнно ще стане.

Билъ изъ лозята по работа. Десетъ деня въртѣлъ мотиката и най-после се връща. Като синъ отъ старъ богатъ родъ, той се стараеше да бжде прилично облѣченъ, затова следъ работата обуваше чорапитѣ си и тѣй нахлуваше старитѣ си еминии. Но умората е промѣнила настроението му, и той влиза, безъ дори да каже „добъръ день.“ Оставя торбата до миндерлика и сѣда.

Ние знаемъ, че нѣщо ще стане и чакаме. Мама дори не може да скрие и леката си закачлива усмивка.

— Не ме гледай, — казва той сърдито, — ами донеси легена да си умия краката.

Мама отива да му донесе. Въ това време той изува еминията и започва да свлича чорапа. Но изпотения кракъ затруднява работата му. Той обтяга съ всичка сила, и лицето му се изкривява отъ напрежение и гнѣвъ, но вълнениятъ чорапъ, здраво залепналъ о крака му, не иска и да чуе.

— Хай да му се не види и чорапа!

Въ тоя мигъ рждката му случайно се допира до ножицата, оставена върху миндера. Безъ да мисли много — много, той грабва ножицата, стисва гнѣвно зѣби и започва да рѣже чорапа отгоре надолу. Сжщото направи и съ другия чорапъ. И тѣй, двата му крака оста-